

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken til 1. søndag i advent 2015

Advent handler som bekendt om forventning.

De fleste af os kan godt lide, når alt går, som vi havde forventet. Så føler vi, at vi har kontrol over begivenhederne. Men ret ofte her i livet får vi ikke det, vi havde ventet.

En rejse kan f.eks. vise sig at blive helt anderledes, end man havde forventet. Der kan også ske det, at et menneske, man aldrig havde betragtet som andet end en arbejdskollega, pludselig bliver ens bedste ven. Et venskab kan pludselig udvikle sig til et kærlighedsforhold. Eller den fremmede kan vise sig at være en, man kan tale med.

Meget tit bliver vi positivt overraskede. Det, vi fik, viste sig at være meget bedre end det, vi havde forestillet os, vi skulle have.

Sådan tror jeg også, det er med Gud. For det er jo ham, vi i virkeligheden venter på her i adventstiden - selvom det kan være svært at få øje på ham for alt glitterstadset og julehurlumhejet. Vi venter på Gud, der skal komme - og når den mægtige Gud så kommer til verden, ja - så sker det på en anden måde, end man kunne have forventet, for han kommer til os som et fattigt barn! Vi bliver jo ikke ligefrem overraskede over at høre om barnet i krybben, for vi kender juleevangeliet ud og ind, men alligevel er budskabet så fantastisk og på en måde evigt nyt, at vi kan rammes af det år efter år.

Med Gud er det sådan, at han altid er større end det, vi kan tænke. Men ikke nødvendigvis på den måde, at vi kan tage den største magt og den største herlighed, som vi kender og så gange den med uendeligt - og så har vi Gud. Nej, sådan regner Gud ikke. For det barn i krybben, som vi venter på her i adventstiden - det viser os jo netop, at den allerstørste magt findes i den dybeste afmagt! Gud overgår altid vores forventninger - på forunderlig vis vender han op og ned på det hele. Og vi må indse, at det, vi får, er bedre end noget, vi selv kunne have tænkt os til.

Vi behøver ikke vente til jul for at høre, at Gud kommer til os på en uventet facon. Det hører vi allerede i dag, 1. søndag i advent, hvor vi går ind i det nye kirkeår. I dag har vi som den første tekst hørt et stykke fra Esajas, hvor Gud taler om den, han vil sende - ham, der skal bringe ret til folkene. Gud kalder ham noget overraskende for en tjener. Ham, vi venter på, er altså ikke en konge i jordisk forstand. "Han skriger ikke, han råber ikke, han løfter ikke sin røst i gaderne", som der står

hos Esajas. Han kommer stille og ydmygt til verden. Han farer ikke frem med vold og magt. Nej, han værner om selv en osende væge og et knækket rør, skriver Esajas. Han åbner de blindes øjne og lukker fangerne ud af fængslet. Han gør alting godt igen, sådan som vi synger det i en af de allerdejlige adventssalmer, nemlig "blomstre som en rosengård".

Også i evangelieteksten fra Lukasevangeliet, som vi har hørt i dag, handler det om nogle mennesker, som får noget helt andet end det, de havde ventet på. De hører Jesus undervise i templet i Nazaret, den by han er vokset op i, og de bliver forundrede over hans visdom og autoritet - tænk, siger de - er det ikke Josefs søn? Er han virkelig en profet? Det var da utroligt! Men Jesus punkterer deres forundring med straks at sige, at de såmænd ikke skal regne med, at han gider gøre nogen undere i sin hjemby. Der er sådan set ikke noget at sige til, at folkene bliver sure på ham. De troede, at de pludselig havde fået sig en underfuld velgører, som kunne kaste glans over netop deres by - men forstod ikke, at Jesus var sendt til alle - at han var alles frelser. Og de kunne ikke sådan lige med det samme se, at det, de fik var meget bedre, end det, de havde forventet.

Her vil jeg lige lave en lille afstikker til en aktuel debat. Ifølge en undersøgelse fra 2009 er der nemlig 17 % af danskerne, der tror på reinkarnation. Mange af disse danskere er medlemmer af folkekirken, og her på det sidste har nogle af dem ytret, at de kan ikke forstå, at den danske Folkekirke ikke kan rumme en præst, der tror på reinkarnation. Efter min mening må kirkegængerne have den tro, de nu har - så i den forstand skal kirken være rummelig - men det går altså ikke med en præst, der tror på reinkarnation. Og grunden til det er, at hvis vi tænker tanken om reinkarnation til ende, så bliver kristendommens inderste kerne, nemlig troen på opstandelsen - den bliver skubbet ud.

Både reinkarnation og opstandelse handler om det, vi dybest set ikke ved noget om - nemlig hvad der sker, når vi dør. Jeg kommer tilbage til opstandelsen om lidt, men først skal vi lige se lidt nærmere på reinkarnationstanken.

Reinkarnation indebærer, at sjælen er vigtigere end kroppen, og at sjælen flytter over i en ny krop, når vi dør.

I mange danskeres optik er reinkarnation nok gået hen og blevet sådan en lidt hyggelig og sød tanke. *"Det kan være, vi kommer igen på et tidspunkt - hvem ved?"* Men i sin oprindelse i de østlige religioner er tanken alt andet end sød og hyggelig. Reinkarnation handler nemlig om, at vores næste liv er afhængigt af DETTE liv - altså om vi i DETTE liv har opført os ordentligt. Hvis man har været et dårligt menneske, ja så kan man godt regne med at blive genfødt som en rotte eller noget andet væmmeligt næste gang. Frelsen er altså i sidste ende noget, der skal komme fra os selv - vi skal gøre os fortjent til at få et bedre liv næste gang, vi bliver født.

Reinkarnationstanken kan også bruges til at undertrykke folk med, sådan som det er sket i kastesystemet i Indien fx. Hvis man er fattig og syg i dette liv - ja, så er det nok ens egen skyld - det er noget, man har gjort sig fortjent til i et tidligere liv. På den måde kan man fralægge sig ansvaret for de svage i samfundet.

I modsætning til dette står den kristne opstandelsestro. I kristendommen er mennesket en enhed af sjæl og legeme. Kroppen er ikke noget beskidt eller ligegyldigt - den er Guds skaberværk. Vi lever og dør kun én gang. Men Jesu opstandelse påskemorgen er et løfte til os om, at også vi engang skal opstå til evigt liv hos Gud. Som kristne tror vi vel at mærke på kødets opstandelse. Det betyder, at vi skal opstå som den samme person, vi er nu. Hvordan det helt præcist skal foregå, ved vi ikke rigtigt. Men det finder Gud vel ud af.

Det vigtige er i denne her sammenhæng, at i kristendommen er frelsen noget, der kommer fra Gud. Som kristne skal vi ikke tænke på, om vi nu er gode nok i Guds øjne. Vi ER ikke gode nok - men det er godt nok til Gud! - Og den bevidsthed om at være elsket, sætter os fri, så vi vender os væk fra os selv og vores egen navle, og i stedet vender os ud mod de andre, hvor vi kan gøre gavn.

Nå, det var en længere afstikker... Nu tænker I måske - hvorfor taler hun så om det her lige nu? Ja, det gør jeg, fordi jeg tænker, at diskussionen om reinkarnation godt kan være i tråd med det, vi hører om i dag, nemlig at man får noget andet end forventet.

For kirken tilbyder helt klart noget andet end det, som de her 17 % af befolkningen ønsker. Kirken forkynder ikke, at jordelivet - det vi kender - vil gentage sig. Nej, kirken forkynder budskabet om opstandelse og evigt liv. Og det er noget helt, helt andet end det, vi kender.

Kirkens og kristendommens budskab svarer altså ikke nødvendigvis til folks forventninger - men her er det så kirkens opgave at vise folk, at det, de får i kirken er meget bedre end det, de havde forventet at få. For sådan er det. Gud giver os noget, vi slet ikke kunne have forestillet os at ønske os.

Det er da dejligt at leve - og Gud har givet os livet for at vi skal leve det - men efter døden tror vi kristne, at der sker noget helt afgørende nyt. Guds rige er ikke bare en gentagelse af det, vi kender. Og gudskelov for det! Vi kommer altså ikke til at vågne op i evigheden med et knæ, der gør ondt, dårlig hørelse og poser under øjnene - for Jesus har fortalt os, at alt skal blive nyt.

Hvordan bliver det så? Ja, ifølge Bibelen bliver himmeriget beskrevet både som en have, altså en ny edens have og som et nyt Jerusalem, en by med guldbelagte gader. Al smerte og alle tårer vil forsvinde, og vi skal skue Gud ansigt til ansigt. Uanset hvad er jeg sikker på, at det kommer til at overgå alle vores forventninger!

Jeg mener, at den aktuelle debat om reinkarnation er en udmærket anledning for kirken til at komme lidt på banen! Og kirken har virkelig noget at byde på - for forkyndelsen af opstandeshåbet handler ikke kun om det hinsides - allerede nu får vi en forsmag på evigheden. Det burde da været noget, kirken kunne profilere sig på!

Den, der tror på Kristus, har jo allerede nu del i glæden. Når Kristus kommer til os og tager bolig i vores hjerter, så er evigheden brudt frem: Vi kan mærke evigheden som glimt af godhed og ubekymrethed midt i al det menighedsløse og mislykkede. Evigheden kan også give sig udtryk i en taknemmelig grundstemning, der under og igennem alt andet fortæller os, at Gud er nær.

Jeg tror, at kirken i dag som til alle tider har et vigtigt budskab til mennesker. Det er et budskab, vi ikke kan sige os selv. Og hvis man sidder her og tænker, at troen er vigtig - ja, så må man da ud at fortælle andre om dette forunderlige, som vi ikke kan sige os selv. Vi må ud at bære vidnesbyrd

om den Gud, der kommer som en frelser i et barns skikkelse, som en konge i en tjeners skikkelse, den kærlighedens Gud, der lover os opstandelse og evigt liv - både nu og siden - uden at vi skal gøre os fortjente til det. Amen.